

Monesti Augustinus valittelee kirjeissään seurakunnan ja arkipäivän kiireitä. Kaupunkiseurakunnan piispan työssä joutui mitä kirjavimpiin töihin. Nojatuoliteologi ja akateemikko Augustinus ei ollut, vaikka nuorena miehenä haaveili syrjäänvetäytyvästä, yksinkertaisesta elämäntyylistä, jossa voisi jumalallistua joutilaisuudessa (deificari in otio). Pappisviran hulinan pelossa on kirjoitettu varhainen ja välitön kirje Hippon vanhalle Valerius-piispalle juuri Augustinuksen oman pappisvihkimyksen jälkeen vuonna 391. Kirje alkaa kuuluisalla sitaatilla, jossa Augustinus ylevästi kuvaa papin sitoumusta kutsumukseen ja kuuliaisuuteen.

"Tässä elämässä ja etenkin nykyaikana mikään ei ole piispalle papille tai diakonille helpompaa ja hauskeempaa ja ihmisten mielestä miellyttävämpää kuin viran hoitaminen leipätyönä ja olemalla kaikille mieliksi. Mikään ei kuitenkaan ole Jumalan silmissä kurjempaa ja surullisempaa ja kirotumpaa. Samoin mikään ei ole tässä elämässä ja etenkin nykyaikana piispalle, papille tai diakonille vaikeampaa, työläämpää ja vaarallisempaa kuin taistella suuren valtiaamme käskyjen mukaan. Ja taas, mikään ei ole Jumalan silmissä sen onnellisempaa!"

Nuori pappi kuitenkin jatkaa varsin hätääntyneeseen sävyyn, että juuri tällaiseen taisteluun hänestä ei taida olla. Nyt kaduttaa, että on tullut aiemmin niin rehvakkaasti arvosteltua tyhmien pappien virheitä ja osaamattomuutta.

"Minä vain en osaa! En minä ole lapsena enkä nuorena saanut mitään oppia tällaiseen työhön. Siinä vaiheessa, kun aloin jotain ymmärtää, minut pantiin väkisin virkaan kaikkien syntieni palkkana (mitään muuta syytä minulle ei kyllä tule mieleen). Minulle annettiin kaleerissa kakkossoutajan paikka, vaikka en edes tiedä, miten päin airoa pidetään. Luulen, että Herra tahtoo minua näin rangaista. Olenhan ollut kärkeä arvostelemaan muiden soutajien syntejä, niin kuin olisin kovastikin oppineempi ja laadukkaampi mies, ja nyt olen itse kokenut, mistä tässä kaikessa on kysymys."